

Előszó

*"Magányodból, üveg alól nézd, amint a világ halad,
és hozzád senki sem érhet, biztonságban vagy, érzed."
(Donna Williams)*

Miért döntöttem úgy, hogy mégis megírom ezt a könyvet?

Kezdhethetem úgy, hogy „csak azért is”!

A készítés alighanem mindnyájunkban munkál. Gyakran egy-egy siker vagy kudarc után már bizonyára többen többször tollat ragadtunk és leírtuk, ami a szívünket, lelkünket nyomta, akár csak úgy magunknak, esetleg levélben legközelebbi ismerősnek, barátunk, vagy egy cikket küldtünk az Esőemberbe.

Mi szülők, sok autizmusról szóló könyvet olvastunk, melyek többnyire külföldi szerzők tollából származtak és többnyire autista gyerekekről szóltak. De felnőtt autistát nevelő, gondozó szülők úgyszólván alig találnak róluk/rólunk szóló könyvet, ahol az immár embernyi fiunkkal vagy lányunkkal együtt töltött mindennapok nehézségei, küzdelmei és – ha talán kissé önmagunkat áltatva is, de állíthatjuk – apróbb örömei is olvashatók. Úgy érzem, egy ilyen irányultságú könyv sokat segíthet sorstársaimon, bár tudom – hiszen megtanultam a hosszú évek során –, hogy nincs két egyforma élethelyzet, még ha hasonlóak is esetenként gyermekeink. Ők is változnak az évek múlásával, s felnőtté válva szembesülnek saját korlátaikkal, felhalmozódik bennük számos sérelem, mind gyakrabban tekintenek szorongva a jövőbe. Felmérni igazából nem is tudják, milyen is lehet ez a jövő adott esetben, hiszen kialakul bennük egy számukra sajátos kép a mi világunkról, így – más eszközük nem lévén – a sajátjukba menekülnek.

Hogy mennyire így van ez, bizonyítékul egy hozzám érkezett e-mail:

Üdv. Cseho mondta, hogy hozzátok lehet fordulni, ha az ember auti és szarban van:-) Az első kritérium lassan egy hónapja hivatalos; a másik még nem látszik aktuálisnak, de eléggé valószínű, hogy nem úgy fog alakulni az életem, ahogy Anyám tervezi. Az éhenhalásra legalábbis nagyobb esély van, mint bármi másra. Alternatívának pedig azt gondoltam ki, hogy valami autiknak fenntartott intézetbe megyek, ahol etetnek és békén hagynak, amíg ez a nyamvadt élet tart. Jó helyre fordulok ezzel?

*Thx: Rodiel
2009. május 4.*

Felnőtt gyermekeink sorsán, jelenlegi állapotán, helyzetén keresztül kell bemutatni, mi vár egy felnőtt autistára, legyen aspergeri, kanneri vagy határeset. Remélem, hogy ez a történet lelkiismeret-ébresztő is lesz a mindenkori döntéshozók számára, szülőtársaim és a segítő szakemberek pedig erőt meríthetnek, és tapasztalataikat az itt leírtakhoz hozzáadva elszántabbak lesznek egy úton haladva, melyen végig kell mennünk mindnyájunknak. Ha segíteni konkrétan egyes esetekre vetítve bizonyára nem is tudok, tapasztalataim megosztásával talán tehetek valamit másokért.

A könyv lányomról, Nóráról szól, aki látja ugyan „amint a világ halad”, de többnyire fényévnnyire van attól, hogy azt meg is érinthesse, számára homályos összefüggéseit értelmezze úgy, mint az „normál” halandóknak megadatott. Számára nincs támpont, nincs KEZDET, és nem ismeri, hol az emberi lét határa, hol ér véget a megismerés, mi az, hogy vége, ELÉG. A spektrum szinte határtalan... Ennek következménye, hogy az évek során mindinkább bezárkózott egy saját maga alkotta törekeny világba, amit mindig és minden áron meg akar védeni, ahol néha azért aggódik, hogy mindenki mást szeret, és nem pont azt, akit vagy amit ő, máskor meg azért, hogy senki nem teszi azt, és úgy amit és ahogyan ő teszi.

Alajos